

Той се отпусна за мигъ, после се предаде, но злобата на старитѣ го стресна отново.

— Какво ли? Какво ли? — извика той и я удари по гърдитѣ. — И питашъ още, а? И питашъ! Кой каза на бабя ти оная работа . . . Признавай, или на мръвчици ще те направя . . .

— Желѣзко! Вѣрвай, никому думица не съмъ казала . . . Никому . . .

— Лъжешъ!

— Тебе ли ще лъжа, Желѣзко, тебе ли?

— Лъ-лъжешъ! И мене лъжешъ! Батю ти откъде ще знае това?

— Ами бабя ли го е писалъ?

— Батю ти я, азъ ли ще пиша!

Тя отпусна глава.

— Каз-вай! — изрева той глухо и я хвана подъ лакетя. — Ще те заколя като яре!

— Не знамъ . . . Желѣзко! . . . — изохка тя и скри лице въ шепитѣ си. — Защо ме мжчишъ . . . Желѣзко!

— Слушай! — проточи той, опияненъ вече отъ злобата си. — Признай! . . . Души-цата ти ще извадя, разбирашъ ли?

Тя се отпусна, грохна върху леглото и се задави въ глухъ, неударимъ плачъ.

— Съ ревъ нѣма да се отървешъ . . . Кажи на мене . . . Само на мене! . . .

Тя се дигна отново и въ здрача на лунната лѣтна нощъ той видѣ лицето ѝ, свито отъ напрежението на мжката. Кичури коса бѣха паднали върху бузитѣ ѝ, мокри и нѣжни като младъ мъхъ.

— Не знамъ . . . Не мили вѣрвашъ, Желѣзко?

Той помълча малко и въ това мълчание тя прочете борба на смуть и безволие.

— Какъ да ти вѣрвамъ, какъ? . . . Освенъ тебе, никой другъ не може да научи това . . . Пъкъ и